

καλέσει τὴν ὁμοίως ἐνδεδυμένην νεάνιδα. Στρέφω τὴν κεφαλὴν. Ἡ χήρα ἐκάθητο ὀπισθέν μου, καὶ εἶχεν ἀκούσει θεβαίως τὰ πάντα!

Τί νὰ εἶπω; καὶ πῶς νὰ ἐπανορθώσω τὴν ἀνοησίαν μου; — Νὰ δώσω ἐξηγήσεις, νὰ ζητήσω συγγνώμην; Ἡμὴν εἰσέτι πολὺ νέος, ὅπως δυνηθῶ ν' ἀπαλλαγῶ εὐπρεπῶς τῆς δεινῆς θέσεώς μου, καὶ ἰδοὺ ὅτι, καίτοι πάντοτε διεκρίθην κατὰ τὰς σπουδὰς μου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν θεματογραφίαν, ἡ ἀγωγὴ μου εἶναι εἰσέτι ἐλλειπής!

Δ'.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σοὶ διηγηθῶ, μετὰ τοσαῦτα, πῶς ἡμέραν τινὰ ἐπλήγωσα εἰς τὸ κυνήγιον τὸν καλλίτερόν μου φίλον, ἐκλαβὼν αὐτὸν ἀντὶ λαγωῦ· πῶς ἀπώλεσα ἀξιόλογόν τινα θέσιν ὑπαλλήλου καὶ κατέστρεψα τὸ μέλλον μου, διότι δὲν ἐχαιρέτησα καθ' ὁδὸν ἐπίσημόν τι πρόσωπον, εἰς ὃ μὲ εἶχον παρουσιάσει τὴν προτεραίαν· πῶς, ἔνεκα τῆς μονομανίας ἣν ἔχουσιν οἱ μύωπες, νὰ παρατηρῶσι διὰ τοῦ ἄκρου τῶν ὀφθαλμῶν, ἐδάρην οἰκτρῶς ὑπὸ τινος εὐερεθίστου στρατιωτικοῦ, νομίσαντος ὅτι τὸν ἐταλάνιζον, διότι ἡρωτρῖου τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης διὰ τοῦ ξίφους του. — Πῶς . . . ἀλλὰ ταῦτα πάντα θὰ ἦσαν μηδὲν, εἴαν ἡ ἐπικατάρτος αὕτη ἑλλειψίς δὲν μὲ ἐστέρει πρὸ πάντων τῆς εὐτυχίας νὰ ἀγαπῶ καὶ νὰ ἀγαπῶμαι!

Ὁ φόβος μὴ καταστῶ γελοῖος μὲ καθίστα δειλόν, καὶ ὥς ὁ Ῥεναῖος, 1) ὅστις θεβαίως θὰ ἦτο μύωψ, — ἡμὴν μόνος μεταξὺ τοῦ πλῆθους, εὐρείας ἐρήμου ἀνθρώπων . . . καὶ γυναικῶν!

Φεῦ! Οὐδέποτε ἐγνώρισα τὴν θελκτικὴν ἐκείνην κωμῆδιαν τοῦ βλέμματος, ἥτις εἶναι οἶονεῖ ἡ ὕψωσις τοῦ παραπετάσματος τοῦ ἔρωτος· καὶ ἂν κατὰ τύχην δύο ὦραῖοι ὀφθαλμοὶ ἠτένισάν ποτε τοὺς ἰδικούς μου, — νὰ εἶπω ὦραῖους; — οὐδόλως τὸ ἠνόησα! . . .

Ὁ φίλος μου Σ. . . ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις μετὰ μεγαγχολικῆς

καὶ σχεδὸν συγκινημένης φωνῆς. Ἐπειδὴ δ' ἐγὼ εἰσιώπων, ἐνόμισεν ἀναμφιβόλως ὅτι συνέπασχον εἰς τὰ δεινὰ του, καὶ ὅτι ἡ σιωπὴ μου ἦτο ἀποτέλεσμα κατανύξεως.

— Δὲν εἶναι ἀληθές; φίλε μου, προσέθεσεν, ὅτι ἡ μυωπία εἶναι τὸ δεινότερον ἐλάττωμα, καὶ ὅτι εἰς μύωψ εἶναι ἀξιοδάκρυτος;

— Εἰς μύωψ! ναί, ἀπεκρίθην σχεδὸν βρεμβαζών. Τὰ παθήματα τοῦ μύωπος, ἰδοὺ τῷ ὄντι ὕλη πρὸς συγγραφὴν κωμῆδίας· γνωρίζω κωμοδοποιόν τινα καὶ θὰ τῷ ἀναφέρω ταῦτα. Ἐὰν γυμνασμένος τις κάλαμος, συρράψῃ καλῶς τὰς διαφορὰς περιπετειᾶς, καὶ κτενίσῃ ὀλίγον τὰς φρασσεολογίας, δύναται νὰ κατωρθώσῃ ἔργον ἱκανὸν νὰ παρασταθῇ εἰς τὸ καλλίτερον τῆς Εὐρώπης θέατρον.

Ὁ φίλος μου Σ. . . μὲ προσέβλεψε μετ' ἐκπλήξεως, καὶ τότε ἠνόησα ὅτι εἶπον ἀνοησίαν.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν.

Δ. Β.

ΧΡΗΣΤΙΝΗ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΙΕΡΟΥ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον ΙΑ').

— Παράδοξον! ἐψιθύρισε πλησιάζουσα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ φῶς τῆς λυχνίας. Διεξήλθεν αὐτὴν ἐπὶ τροχάδην διὰ τοῦ βλέμματος· καὶ εἶτα, ἐξαγαγοῦσα τοῦ κόλπου τῆς χάρτην τινα, ἀνέπτυξεν αὐτὸν καὶ ἐφάνη παραβάλλουσα τὴν γραφὴν αὐτοῦ, πρὸς τὴν γραφὴν τῆς ἐπιστολῆς.

— «Εἶναι ἰδική του ἡ ἐπιστολή, εἶπε χαμηλοφώνως. — Ἀλλὰ πῶς ἡ δι' ἐμὲ προωρισμένη αὕτη ἐπιστολή ἐβρίσκειται ἐνταῦθα; Ὁ νέος οὗτος γνωρίζει λοιπὸν τὸν Κ. Λουκιανόν; ὦ! θεέ μου, ἴσως εἶναι καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Λουκιανός! — Ἄν οὕτως ἔχῃ, ἡ εἰμαρμένη εἶναι ἰσχυροτέρα ἐμοῦ.» Καὶ ἡ

1) Διήγημα Σατωβριάν.

Χρηστίνη έπεσε καταβεβλημένη επί τινος έδρας.

Κατά τήν στιγμήν εκείνην, ο νεανίας έξήρχετο του δωματίου, εις ο είχε μεταβεί όπως αλλάξει τήν ένδυμασίαν του. Προχώρησεν ήρέμα προς τήν Χρηστίνην, έχουσαν τήν κεφαλήν έστραμμένην προς αυτόν, και τεθείς υπό τὸ φῶς τῆς λυχνίας, ίνα καταστή μάλλον εύδιάκριτος, έτήρησε προς στιγμήν άκραν σιγήν, όπως αναμφιβόλως δώσῃ καιρόν εις τήν σύντροφόν του νά παρατηρήσῃ αυτόν έπισταμένως, και τὸν άναγνωρίσῃ.

Είς τὸ πρῶτον βλέμμα ὅπερ ἐπ' αὐτοῦ έρριψε, ἡ Χρηστίνη έφάνη εις άκρον τεταραγμένη.

— Ένθυμούμαι ἤδη, — ένθυμαῦμαι, εἶπε άσθενῇ τῇ φωνῇ.

— Μὲ γνωρίζετε λοιπόν ; » εἶπεν ὁ νέος, τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα άπήστραψεν υπό χαρᾶς.

— Κύριε, εἶπεν ἡ Χρηστίνη — δεικνύουσα τήν έπιστολήν ἣν εἶχεν εὔρει ἐπὶ τῆς έστίας. — Πρὸ τῆς έμφανίσεως ὑμῶν, ἡ έπιστολή αὕτη ἥτις έπεσεν υπό τὰ βλέμματά μου, μοι έδωκεν ὑπονοίας παρὰ τίνι εύρίσκομαι. — Ὑμεῖς λοιπόν έγράψατε τήν έπιστολήν ταύτην ; » ήρώτησε μετὰ τόνου τελευταίαν άμφιβολίαν εκφράζοντας.

‘Ο νέος ένευσε καταφατικῶς.

— Ὑμεῖς εἰσθε ὁ Κ. Λουκιανός ;

— Ναί . . .

— Τότε, εἶπεν ἡ Χρηστίνη έγερθεῖσα τῆς έδρας αὐτῆς, δὲν ὑπάρχει πλέον μυστήριον. — Επειδὴ ὑμεῖς εἰσθε ὁ Κ. Λουκιανός, προσέθετο, ἄς λάβωμεν έκαστος τήν ὁδόν του. — Ὑμεῖς, Λουκιανέ, πορευθεῖτε εις τὸν χορόν, — και ἐγὼ θέλω πορευθεῖν ένθα έπορευόμην ὅτε μὲ συνηντήσατε. Δὲν εκπλήττομαι πλέον διὰ τὰς λεπτομερείας τὰς ὁποίας γνωρίζετε, και αἰτίνες εξήγειρον πρὸ ὀλίγου τήν περιέργειάν μου, διότι έθεώρουν ὑμᾶς ὡς τινα άγνωστον.

— Οὐδὲν έχομεν νά διακοινώσωμεν πρὸς ἀλλήλους, κύριε, και ἤδη επήλθεν ἡ ὥρα όπως άποχωρισθῶμεν δια παντός.

— Ἀλλά, ήρώτησεν ὁ Λουκιανός, ποῦ θέλετε νά πορευθεῖτε ;

— Εκεί, ένθα έπορευόμην ὅτε μὲ συνηντήσατε, άπεκρίθη αὕτη ψυχρῶς.

— Καί νομίζετε ὅτι θά αφήσω ὑμᾶς νά άναχωρήσετε ; εἶπεν ὁ νεανίας πειρώμενος νά λάβῃ τὰς χεῖρας αὐτῆς έντὸς τῶν ιδίων του χειρῶν.

— Εἰλησμονήσατε λοιπόν τήν πρὸς ἐμὲ ὑπόσχεσίν σας ; άπεκρίθη ἡ Χρηστίνη, και πρέπει ἤδη νά μετανοήσω διότι ένεπιστεύθην εις ὑμᾶς ;

— Ἐάν τὸ απαιτεῖτε θέλω σᾶς αφήσει νά άναχωρήσετε, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός, ἀλλ' άφοῦ πρῶτον μοι ὑποσχεθεῖτε ὅτι παραιτεῖσθε τοῦ ὀλεθρίου ὑμῶν σκοποῦ. — Ὑμεῖς νά αποθάνητε ! άνέκραξεν ένθουσιωδῶς ὁ νέος νά αποθάνητε ! . . . Σᾶς άπήντησα, σᾶς ὡδήγησα παρ' ἐμοί . . . και θά αφήσω ὑμᾶς νά άναχωρήσετε, ὅταν μοι λέγητε ὅτι θά εξέλθητε έντεῦθεν όπως έπιστρέψητε εις τὸν θάνατον ! — Καί λέγετε τοῦτο εις ἐμὲ, — εις ἐμὲ, ὅστις σᾶς αγαπῶ !

— Ἀλλ' έπειδὴ μὲ αγαπάτε, δι' αὐτὸ και μόνον πρέπει νά αποθάνω, κύριε, εἶπεν ἡ Χρηστίνη.

— Ταῦτα εἶναι παράδοξον ! έσκέφθη ὁ Λουκιανός, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τήν νεαράν γυναῖκα — ὁ ίατρός Μ. έχει δίκαιον, ἡ ασθένεια αὐτῆς συνδιάζεται και μετὰ τινος παραφροσύνης.

— Ἀλλά, ήρώτησεν αὐτήν μελιχίως, άφοῦ τήν ὑποχρέωσε νά αναλάβῃ τήν έδραν τῆς . . . Πῶς, άφοῦ τήν πρῶταν σᾶς εἶδον εις τὸ Νοσοκομεῖον, ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15 κλίνης — πῶς συνέβη νά άπαντήσω ὑμᾶς τήν έσπέραν ἐπὶ τῆς γεφύρας ; Τί τὸ άναγκάσαν ὑμᾶς νά αφήσετε τὸ Νοσοκομεῖον ; — Δὲν εἶχετε θεραπευθῇ εἰσέτι Χρηστίνη ; τὸ έγνωρίζετε καλῶς, διότι σήμερον έτι τήν πρῶταν, ὁ ίατρός σᾶς εἶπεν ὅτι έχετε εἰσέτι ανάγκην θεραπείας ἐπὶ ἓνα τοῦλάχιστον μῆνα. Ἀπορῶ, προσέτι, πῶς ἡδυνήθητε νά περιπατήσετε, ἐν ᾧ έφαίνεσθε τόσον αδύνατος. — Ἀλλά πῶς σᾶς έπετράπη νά άναχωρήσετε τοῦ Νοσοκομείου ; — Τῷ ὄντι, τοῦτο εἶναι ἄξιον άπορίας. Τήν τρίτην, προσέτι, ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, εύρισκόμην εις τὸ Νοσοκομεῖον πρὸς έπίσκεψιν άσθενούς τινος, ἐνῷ δ' εἰσπρόχονην εις τήν αίθουσάν ὑμῶν, σᾶς εἶδον ἐπὶ τῆς κλίνης σας. Ὅθεν,

μετά τὴν τρίτην ὥραν θὰ ἀφήσατε θεβαίως τὸ Νοσοκομεῖον. — Ἀλλὰ διατί; Θεέ μου! διατί; — Ἴδου τί μοι συγχίζει τὸν νοῦν.

— Ἀκούσατε, Κ. Λουκιανέ, εἶπεν ἡ Χρηστίνη, ἐπειδὴ μὲ ἐρωτᾶτε, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἀποκριθῶ. — Ἡμιτελής τις ἐμπιστοσύνη κατ' οὐδὲν θὰ ἐχρησίμευε — λοιπὸν, θέλω σᾶς εἶπει τὰ πάντα. — Γνωρίζω ὅτι θὰ εἰπῆτε καὶ ὑμεῖς, ὡς ὁ Ἰατρός Μ. ὅτι ἡ ἀσθενεία μου συνδιάζεται μετὰ παραφροσύνης. Ἀλλ' ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν εἰπῆτε, ὅπως μὲ πείσητε περὶ τούτου, θὰ ᾔῃαι ἀνωφελές. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ἀδιαφορῶ — ἐπανελάβην ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ τόνου καὶ βλέμματος πλήρους ἐνεργείας. — Μὲ ἐρωτᾶτε, διατί ἀφήσα τὸ Νοσοκομεῖον σήμερον; — Γνωρίζετε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην; εἶπε, ἐξαγαγοῦσα τοῦ κόλπου αὐτῆς τὸ ἐπιστόλιον, πρὸς τὴν εἶδομεν παραβάλλουσαν ἀνωτέρω τὴν ἐπὶ τῆς ἐστίας εὐρεθεῖσαν ἐπιστολὴν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Λουκιανός· εἶναι ἡ ἐπιστολὴ, τὴν ὁποίαν διηύθυνα πρὸς ὑμᾶς σήμερον διὰ τῆς νοσοκόμου.

— Περὶ τὰς τρεῖς μετὰ μεσημβρίαν... δὲν ἔχει οὕτω;

— Περὶ τὰς τρεῖς, τῷ ὄντι, ἀπεκρίθη ὁ Λουκιανός.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ Χρηστίνη, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν ἀφήσα τὸ Νοσοκομεῖον, καὶ τοῦτο, ἔνεκα τῆς ἐπιστολῆς σας.

— Ἐνεκα τῆς ἐπιστολῆς μου; ὕπελαβε μηχανικῶς ὁ Λουκιανός... Ἐνεκα λοιπὸν ἐμοῦ, ἐν ᾗ εὐρίσκεσθε καταστάσει, μόλις δυναμένη νὰ βαδίσητε, ἀφήσατε τὸ Νοσοκομεῖον; — Ἀλλὰ κακῶς ἐννοήσατε τὴν ἐπιστολὴν μου — κακῶς μὲ ἐκρίνατε, Χρηστίνη, εἶπεν ὁ νεανίας, καταβεβλημένος ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης. — Ἡ ἐπιστολή αὕτη ἐπανελάμβανε ὅσα σᾶς ἔλεγον καὶ εἰς τὰς προηγουμένας ἐπιστολάς μου. — Σᾶς ἀγαπῶ... σᾶς ἀγαπῶ.

— Διότι μὲ ἀγαπᾶτε, δι' αὐτὸ τοῦτο ἔφυγον τοῦ Νοσοκομείου, ἀπεκρίθη ἡ Χρηστίνη.

— Ἀλλὰ, διατί θέλετε νὰ ἀποθάνητε; ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ Λουκιανός, ἐκτοξεύσας ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς βλέμμα ἐρωτηματικὸν τοιοῦτον, ὥστε ῥοδόχρους ἦν ἡ ἐφλό-

γισεν αἴφνης τὸ ὄχρὸν αὐτῆς μέτωπον.

— Διατί θέλω νὰ ἀποθάνω, ἀπεκρίθη χαμηλοφώνως, διατί; — Ἀκούσατέ με, κύριε Λουκιανέ, καὶ ὑποσχεθῆτέ μοι ὅτι θὰ ἀπαντήσητε εὐκρινῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου. — Τὴν αὐτὴν δὲ εὐκρινείαν θέλετε εὑρεῖ καὶ ἐκ μέρους μου... Τίνος ἡλικίας εἴσθε;

— Εἴκοσι τριῶν ἐτῶν.

— Πρὸ πόσου καιροῦ φρονεῖτε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε; — Ἀπὸ πότε μὲ ἀγαπᾶτε;

— Ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν, ἀκολουθῶν τὸν δόκτωρα Μ. εἰς τὰς ἐπισκέψεις του, σᾶς ἀπήντησα εἰς τὸ Νοσοκομεῖον. Εἴχετε ἐν τῷ προσώπῳ ὑμῶν παράδοξόν τι ἐλκυστικόν, κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀντιστῶ. Βλέπων ὑμᾶς κειμένην ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ Νοσοκομείου, ὑπέθετα ὅτι θὰ εἴσθε λίαν δυστυχής· καὶ ὅτε ἔμαθον ἀκολούθως ὅτι δὲν ἐδέχεσθε ἐπισκέψεις, ὡς οἱ ἄλλοι ἀσθενεῖς, ἡ ἐγκατάλειψίς σας αὕτη μὲ συνεκίνησεν εἰς ἄκρον, καὶ σᾶς ἠγάπησα, Χρηστίνη. — Ὁ ἔρως οὗτος οὐδόλως ἔχει ὁμοιότητα μὲ τὰς ιδιοτροπίας καὶ φαντασιοπληξίας, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον διαρκεῖς, ἃς μοὶ ἐνέπνευσαν αἱ γυναῖκες τὰς ὁποίας μέχρι τοῦδε ἐγνώρισα. Ἀλλ' εἶναι αἰσθημασοβαρὸν πάθος, ἔχον τὰς ῥίζας βαθείας, καὶ ὅπερ θὰ λάβῃ, νομίζω, ἰσχυράν ἐπὶ τῆς ὑπάρξεώς μου ἐπιρροήν. Συνειθισμένος νὰ ζῶ μεταξὺ νέων, θεωρούντων τὸν ἔρωτα ὡς τινα διασκεδάσιν, δὲν εἶμαι συνήθως οὔτε δειλός, οὔτε συνεσταλμένος πρὸς τὰς γυναῖκας. Καὶ ὅμως, ὁ χαρακτήρ μου ῥιζηδὸν μετεβλήθη ἀπέναντι ὑμῶν. Μόλις ἐτόλμων νὰ ἀτενίσω ὑμᾶς, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐδειλίων νὰ σᾶς ὁμιλήσω. Ὅθεν, καίτοι διηρχόμην τὰς ἡμέρας μου παρὰ τὴν κλίνην ὑμῶν, πέποιθα ὅτι ἀγνοεῖται τὸν ἔρωτά μου, καὶ ὅτι ἀπεδίδατε ἴσως εἰς τινα ἄλλον τὰς ἐπιστολάς ἃς πρὸς ὑμᾶς ἔγραφον, καὶ τὰς ὁποίας δὲν ἐτόλμων νὰ σᾶς ἐγχειρίσω ἐγὼ αὐτός. Ἐν τούτοις, Χρηστίνη, ἐὰν μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις μου, μὲ ἠγαπᾶτε καὶ ὑμεῖς, τότε θὰ ᾔμην βεβαίως ὅτι μύχιόν τι προαίσθημα σᾶς ἀπεκάλυψε τὸν ἔρωτά μου, — καὶ ἐκ τοῦ δειλοῦ βλέμματος, ὅπερ ἔρρεπτον ἐφ' ὑμῶν καθ' ἐκάστην πρωτὴν, ἠθέλατε μαν-

τέθει πόθεν προήρχοντο αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ἐλαμβάνετε, καὶ τὰς ὁποίας ἴσως, οὐδόλως ἀνεγνώσατε.

—Τὰς ἀνέγνωσα, ἀπεκρίθη ἡ Χρηστίνη· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι εἶχον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀπαντήσω εἰς αὐτάς, οὐδόλως θὰ ἠδυνάμην νὰ πράξω τοῦτο, διότι οὐδὲν πρὸς τοῦτο μέσον, μοὶ ὑπεδείκνυνον αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, αἵτινες ἐτίθεντο ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἐν ᾧ ἐκοιμώμην.

—Σύγγνωθί μοι διὰ τοῦτο, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας· — ἀλλ' ὡς εἶπον, εἰλπίζον ὅτι μυστηριώδεις τι προαίσθημα ἤθελε σὰς ἀποκαλύψει τὰ πάντα. — Ταῦτα σὰς φαίνονται, βεβαίως, παιδαριώδη· — ἀλλ' ἴδετε, Χρηστίνη, εἰμαι εἰσέτι νέος. — Πιστεύω καὶ σέδομαι ὅλας τὰς μυστηριώδεις τοῦ ἔρωτος λεπτότητας. — καὶ ἐπειδὴ ἡγάπων, καὶ εἰσθε ὑμεῖς ἡ παρ' ἐμοῦ ἀγαπωμένη, ἐφρόνουν ὅτι ἠδύνασθε νὰ ἀναγνώσητε τὸν ἔρωτά μου ἐπὶ τοῦ μετώπου μου. — Ὑμεῖς εἰσθε, ἐπαναλαμβάνω, ὁ πρῶτος σπουδαῖος τοῦ βίου μου ἔρως. — Μέχρι τοῦδε, ἡ νεότης μου δὲν ἔσχεν εἰμὴ ἀορίστους ἐξεγέρσεις, εἰς ἃς ἡ καρδιά μου ἔμενε ξένη· σήμερον, ὁμως, αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου πάλλουνσαν, καὶ ἂν ἀποθάνητε Χρηστίνη, φεῦ! καὶ ἡ καρδιά μου θὰ ἀκολουθήσῃ ὑμᾶς εἰς τὸν θάνατον.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤκουσε σύνιους τοὺς πλήρης εἰλικρινείας καὶ ἐνθουσιασμοῦ τούτους λόγους, προφερθέντας μετὰ τόνου συγκινητικοῦ καὶ ἐρωτικῆς ζέσεως.

—Ὁ ἔρως σας εἶναι ἀληθής, εἶπεν· —ναί, δυστυχῶς· μυριάκις προτιμώτερον ἤθελεν εἶσθε ἂν οὐδέποτε με συνηντᾶται. — Θεέ μου! καὶ ὁμως ἔπραξα πᾶν ὅ,τι ὥφειλον νὰ πράξω. — Οὐδόλως ἐνεθάρρουνον τὸν ἐπικίνδυνον τοῦτον ἔρωτα, ὅστις εἶναι θησαυρὸς ἐνθουσιασμοῦ, εὐαισθησίας, καὶ ὅστις περιχλίνει ἀπάσας τὰς λαμπράς ποιήσεις τῆς νεότητος. Ναί, σὰς ὁμολογῶ Λουκαϊανέ, ὅτι πρὸς στιγμὴν ἐσαγηνεύθην· ἀλλὰ, χάρις τῷ Θεῷ, ἠδυνήθην νὰ ἀντιστῶ κατὰ τοῦ πειρασμοῦ — καὶ θὰ ἀντιστῶ μέχρι τέλους — Εἰς ἄλλας, εἶπον κατ' ἐμοῦτὴν, οἱ θησαυροὶ οὗτοι, εἰς ἄλλας ἢ εὐδαιμονία αὕτη, εἰς ἄλλας τὰ ἄβρα ταῦτα αἰσθήματα, εἰς ἐκεί-

νας αἵτινες δύνανται νὰ τὰ ἐπαυξήσωτε, συμμεριζόμεναι αὐτά. — Ναί, μέγιστη ὑπῆρξεν ἡ γενναιότης μου. — ἀλλ' οὕτω μοὶ ὑπηγόρευε τὸ χρέος μου, καὶ ἀνεχώρησα ὅπως οὐδέποτε σὰς ἴδω· διότι μέχρι τοῦδε οὐδόλως σὰς ἐγνώριζον. — Θεέ μου! Ἐφώνησεν ἡ Χρηστίνη συνάπτουσα τὰς χεῖρας· καλῶς οἶδας ὅτι οὐδαμῶς εἶχον τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν ἴδω! Διατί, λοιπὸν με ἔφρεες ἀπέναντι αὐτοῦ, κατ' ἐκείνην μάλιστα τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἔμελλον νὰ ἀποθάνω ;!

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Λουκαϊανός· θλίψας ἐντὸς τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὰς χεῖρας τῆς συντρόφου του, ἥτις δὲν ἔσχε τὴν τόλμην νὰ ἀποσύρῃ αὐτάς, διατί ἐδραπείευσάτε τοῦ Νοτοκομείου; — διατί θέλετε νὰ ἀποθάνητε; — Τί σημαίνουσιν ἅπασαι αὗται αἱ ἀποσιωπήσεις, τὰς ὁποίας οἱ λόγοι ὑμῶν ἐμφαίνουσιν;

— Διατί θέλω νὰ ἀποθάνω !; ἀνέκραξεν ἡ Χρηστίνη. Ὅπως σώσω ὑμᾶς ἀπὸ τὸν θάνατον.

— Ὅπως σώσητε ἐμὲ ἀπὸ τὸν θάνατον! — ἐφώνησεν ὁ Λουκαϊανός ἐγερθεὶς τῆς ἑδρας του. — Τί θέλετε νὰ εἰπῇτε ;

— Θέλω νὰ εἰπῶ, ὑπέλαβεν ἡ Χρηστίνη κρύπτουσα τὸ πρόσωπον μετὰ τῶν χειρῶν, θέλω νὰ εἰπῶ, ὅτι δὲν θέλω νὰ ὑπάγητε καὶ ὑμεῖς ὅπου καὶ οἱ ἄλλοι. — Ἀ! ἀνέκραξεν αἰφνης φρικιώσα — Τὰ βλέπω.. Τὰ φαντάσματα, — ἰδοὺ, καὶ τὰ πέντε προχωροῦντα πρὸς με, ὅπως μοὶ φωνάζωσι μετὰ φωνῆς θρηνώδους. «Γύναι, τί ἔκαμες τὴν νεότητά ἡμῶν; ἑλχρὸν πρόσωπον με σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς, διατί ἐμειδίασες πρὸς ὑμᾶς, ἀφοῦ ἐγνώριζες ὅτι τὸ μείδιμά σου ἦτο ὀλέθριον; — Διατί ἐπέτρεψας εἰς ὑμᾶς νὰ σέ ἀγαπήσωμεν, ἀφοῦ ἐγνώριζες ὅτι ὁ ὑπὸ τῶν χειλέων σου ἐπὶ τοῦ μετώπου ἡμῶν τιθέμενος ἀσπασμὸς ἔμελλε νὰ καλέσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸν θάνατον, ἀφοῦ ἐγνώριζες ὅτι ἕκαστον πρὸς ἡμᾶς βῆμά σου μᾶς ἐπλησίαζεν εἰς τὸν τάφον; — ἔσω ἐπικατάρματος, . . . ἐπικατάρματος . . . ἐπικατάρματος . . . ἐπικατάρματος . . . »

— Χρηστίνη, Χρηστίνη! τί ἔχετε; ἐφώνησεν ὁ Λουκαϊανός πεφοβισμένος, — ἐν ᾧ ἡ νεαρὰ γυνή, ἀνορθωθείσα ἐπὶ τῆς ἑδρας

της, εξέβαλλε φρικτάς φωνάς καὶ ἀπώθει διὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς τὰ ὑποτιθεμένα φαντάσματα.

— Ἰδοὺ, ἔλεγεν ἡ Χρηστίνη τείνουσα τοὺς βραχίονας, βλέπεις ἐκεῖ κάτω; — Ἰδοὺ, εἶναι ὁ ὄμιλος τῶν μητέρων, τῶν ἀδελφῶν, τῶν μνηστῶν, αἵτινες κράζουσι πρὸς με: εἶσο ἐπικατάρατος, σὺ, ἥτις προύξενσας τὸν θάνατον αὐτῶν! — Ἐπικατάρατος, σὺ, ἥτις ἐνέδυσας ἡμᾶς ἐνδυμα πένθους. — Ἐπικατάρατος, σὺ, ἔνεκα τῆς ὁποίας κλίνομεν τὸ γόνυ ἐπὶ ἐπιταφίων λίθων! Ἐπικατάρατος, ἐπικατάρατος, ἐπικατάρατος!

— Ὑψιστε Θεέ! — Ἀλλ' ἡ δυστυχὴς παραφρονεῖ! Εἶπεν ὁ Λουκιανός.

— Παραφρονῶ; ἀπεκρίθη ἡ Χρηστίνη λαβοῦσα τὴν χεῖρα αὐτοῦ — ὄχι, δὲν παραφρονῶ, Λουκιανέ. — Τὰ ὅσα λέγω εἶναι ἀληθῆ — εἶναι ἡ ἱστορία μου — μὴ πιστεύσης ὅτι παραφρονῶ. — Δυστυχῇ! ἀνεφώνησεν εἷτα, ἀπωθήσασα αὐτόν. — Μὲ ἀγαπάτε! — Θέλετε νὰ ἀκολουθήσητε καὶ ὑμεῖς τοὺς ἄλλους, ἐκείνους οἵτινες ἀπέθανον, μόλις τὸν πόδα ἐν τῇ ζωῇ θέντες; — Ἀλλὰ, δὲν μὲ ἐννοεῖτε λοιπόν; — Θεέ μου! Πῶς νὰ κάμω νὰ μὲ ἐννοήσῃ; — Λουκιανέ, ἄκουσον — προσέθετο. — Ὅσω καὶ ἂν σοὶ φανῇ τοῦτο ἀδύνατον εἶναι ἐν τοσούτῳ ἀληθές: — Δὲν εἶμαι γυνὴ ἐκ τῶν συνηθῶν: ὄν, δηλ. παραμυθίας καὶ ἔρωτος ἐξυμνούμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν. — Εἶμαι πλᾶσμα ἐπικίνδυνον, ἐκλεχθὲν ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης διὰ ἀπαισίαν τινα ἀποστολὴν. — Εἶμαι καταδεδικασμένη νὰ ἀγαπῶμαι χωρὶς οὐδέποτε νὰ ἀγαπῶ, καὶ νὰ ἐμπνέω ἔρωτα θανάσιμον. — Ὅσοι μὲ ἠγάπησαν, ἀπέθανον. — Ὅσοι μὲ ἀγαπῶσιν, ἀποθνήσκουσιν. — Ὅσοι μὲ ἀγαπήσωσι, θὰ ἀποθάνωσι. — Ἰδοὺ τὸ πεπρωμένον μου. — Τὸ στάδιον τῶν ἀναμνήσεών μου περικλείεται ὑπὸ τάφων. Φέρω εἴκοσι πέντε ἔτη, καὶ μέχρι τοῦδε, ἡ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καλούμενη ὠραιότης μου ὑπῆρξε φονικὸν ὄργανον.

Ναί, Λουκιανέ: ὅσοι μὲ ἠγάπησαν ἀπέθανον. — Καὶ αἱ ὠχραὶ αὗται χεῖρες ἀεὶ βλέπεις ἐνταῦθα, τρεμούσας, ἐντὸς τῶν ἰδίων σου χειρῶν, αἱ λευκαὶ αὗται χεῖρες ἀνέωξαν τοὺς τάφους ἐκείνων ὅσοι τὰς ἠσπᾶσθσαν.

Ὅλοι, ἐντοσούτῳ, ἦσαν νέοι, παῖδοι, σφριγῶντες, καὶ ὅλοι ὥχοντο, εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεότητος αὐτῶν, ἀποχαιρετήσαντες τὸ λαμπρὸν μέλλον ὅπερ προσεμεῖδία αὐτοῖς: ὅλοι ἀπέθανον, διὰ θανάτου βιαίου καὶ αἱματηροῦ.

Ὁ εἰς ἐπνίγη ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου κατὰ τινα διασκέδασιν. — Τρεῖς εἶδον αὐτὸν ἀναφανέντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων, καὶ φέροντα εἰσέτι εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἐρωτικὸν μεῖδιμα. — Ἄλλος τις, μόλις πρὸ μηνὸς μὲ εἶχε γνωρίσει, καὶ ἐφανεύθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς τὸ κυνήγιον! — Μοὶ ἀπέστειλε δὲ ὡς ἐρωτικὸν ἐνθύμημα κλάδον ἐρείκης φέροντα κηλίδας τοῦ αἵματός του. — Ὁ τρίτος, ἔφηβός τις, ὠραίος ὡς τὸ ἑνδαλμα τοῦ ἐνυπνίου τῆς παρθένου, ἐδηλητηριάσθη εἰς στιγμὴν ζηλοτυπίας. — Ἄλλος τις, κατετάχθη στρατιώτης, ἔνεκεν ἐμοῦ, καὶ ἐφανεύθη ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν εἰς Ἀφρικὴν ἀποδιδᾶσιν αὐτοῦ. Ἀπέθανε ῥίπτων τὸ ὄνομά μου εἰς τὰς ἡχοὺς τοῦ Ἀτλαντος. — Ὁ τελευταῖος, εἰς ποιητὴς Λουκιανέ, — πνεῦμα σπάνιον, ψυχὴ θεία, — ἄνθρωπος, εἰς ὃν ἡ δόξα προσεμεῖδία, καὶ δι' ὧν ἅπασαι αἱ γυναῖκες ὑπερηφάνεοντο, — καὶ οὗτος, Λουκιανέ, ἀπέθανε χάριν ἐμοῦ. — Χάριν ἐμοῦ ἠρνήθη τὰς ἐμπνεούσας αὐτὸν θείας μούσας. — Πνεῦμα ἀνάλγητον καὶ ὀνειροπόλον, χάριν ἐμοῦ ἐνηγκαλίσθη ἔργον ἐπίπονον καὶ βάναισον μετὰ ἡρωϊκὸν δὲ ἀγῶνα, ἐγένετο θῦμα τοῦ πόνου καὶ τῆς πενίας. — Οὗτος ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος, καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ὤμωσα, ὅτι ἤθελον ἐγκαταλείψει τὴν ζωὴν εἰάν ποτε ἄλλος τις ἤθελε μοὶ λαλήσῃ περὶ ἔρωτος. — Ἐκτοτε, ἐκλείσα τὴν νεότητά μου ἐντὸς τινος μονῆς. Ἐζῆσα ἔρημος, κεκρυμμένη δίκην κακούργου, ἐν μονῶσει καὶ πενίᾳ. Ἀλλ' ἡμέραν τινα ἡ νότος μὲ κατέβαλε, καὶ κατὰ τινα πρωΐαν, ἐξύπνησα ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκείνης τοῦ νοσοκομείου εἰς ἣν μὲ συνηντήσατε. — Μὲ ἠγάπησες, Λουκιανέ — καὶ τότε ἔφυγα ὅπως πληρώσω τὸν ὄρκον μου, καὶ ὅπως οὐδέποτε δυνηθῇτε νὰ μὲ ἀνεύρητε. Ἐν τοσούτῳ, μὲ ἀνευρήκατε, καὶ ἰδοὺ διὰ τί ὀφείλω νὰ ἀποθάνω: διότι, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἐμοῦ ζώσης, ὁ πρὸς ἐμὲ ἔρως σας

εἶναι θανάσιμος, καὶ θὰ φονεύσῃ καὶ ὑμᾶς ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους.»

Ἡ παράδοξος αὕτη ἀποκάλυψις κατέστησε τὸν Λουκιανὸν ἄφωνον καὶ σύννουν. Ἡτένισε προσεκτικῶς τὴν Χρηστίνην, καὶ οὐδὲν ἔχνος εὗρεν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας αὐτῆς προδίδον στιγμιαίαν τοῦ λογικοῦ ἀποπλάνησιν. — Ταύναντίον, αὕτη ἐφαίνετο ἀτάραχος, καὶ ἐντελής γαλήνη ἔλαμπεν εἰς τοὺς κυανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς, οἷτινες ὁμοιάζον μελαγχολικοὺς ἀστέρας μεστοὺς ἡδύτητας.

— Χρηστίνη, εἶπεν ὁ Λουκιανός, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς βοηθήσω ὅπως ἀποδιώξητε τὰς θλιβερὰς ταύτας ιδέας, αἵτινες βασανίζουνσι τὴν φαντασίαν ὑμῶν. Οἱ φόβος οἱ οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ χίμαιραι, καὶ οὐδὲν ἐκ τῶν ὧν μοι εἶπατε δύναται νὰ θεωρηθῇ λογικῶς δυνατόν. Δὲν ἀμφισβάλλω περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων σας: — Ὅσοι σᾶς ἠγάπησαν, ἀπέθανον, — καὶ τοῦτο εἶναι ἐν τῶν μυστηρίων τῆς εἰμαρμένης. Ἄλλ' εἶναι μωρία νὰ ἀποδιδῇτε εἰς ὑμᾶς αὐτὴν τοιαύτην ὀλεθρίαν ἐπιρροήν. — Πάντα ταῦτα προῆλθον τυχαίως.

— ὦ! εἶπεν ἡ Χρηστίνη κινήσασα τὴν κεφαλὴν. — Μάτην θὰ πειραθῇτε νὰ μὲ πείσητε ἄνωφελῶς θὰ κοπιήσητε. — Καλῶς γνωρίζω τὸ πεπρωμένον μου. Μοι εἰς προφητεύθη κατ' αὐτὴν ἔτι τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν, καὶ ἡ προφητεία ἀκριβῶς ἐπληρώθη.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Η ΝΕΚΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ.

Ἡ Νεκρὰ θάλασσα ἢ ἡ Ἀσφαλιτίτις λίμνη κεῖται, ὡς ἕκαστος γνωρίζει, ἐν τῷ νοτίῳ μέρει τῆς Ἰουδαίας, ἐν ὀλίγῃ ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀποστάσει. Ἡ περίλυπος ἤδη ἐποψίς τῆς διασήμευ ταύτης πόλεως τῆς ἀνακαλούσης τῷ χριστιανῷ τοσαύτας συγκινητικὰς ἀναμνήσεις, ἐμπνέει τῷ περιηγητῇ, οἵαιδήποτε καὶ ᾗ ὧτιν αἱ δοξαsaί: του, αἰσθημα μελαγχολίας ἄφατον. Ἡ Ἱερουσαλὴμ κεῖται ἐπὶ ὄροπεδίου ὑψηλοῦ ἐν τῷ μέτῳ ἐρήμων κυματοειδοῦς, ἐνθα τῇδε

κάκεισε αὐξάνουσι συκαὶ τινες λεπταὶ μετ' ἁμαυρῶν φύλλων. Ἀμα τῇ προσεγγίσει τῆς ἁγίας πόλεως ἡ γῆ ἐπὶ μᾶλλον ἀπογυμνοῦται. Μετ' ὀλίγον πᾶσα βλάστησις παύει· τὰ βρύα ἐκλείπουσι καὶ ὁ ποῦς δὲν θλίβει πλέον ἢ κονιορτώδεις καὶ διερρώγatas βράχους. Ὁ οὐρανὸς αὐτὸς μετέχει τῆς ἐρημώσεως τοῦ τόπου τούτου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τὰ πτηνὰ φαίνονται ὅτι ἐκ προθέσεως ἀποστρέφουσι τὴν πτήσιν των. Ἀλλ' ἡ χώρα λαμβάνει χαρακτηριστὰ ἔτι ἀπαισιώτερον ἐν τῇ καιλᾷ τοῦ Ἰορδάνου κατὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ ποταμοῦ τούτου. Ἐκεῖ ὁ περιηγητὴς ὁδεύει μεταξὺ δύο ἀποτόμων καὶ γιγαντιαίων τειχῶν. Ἐξ ἀριστερῶν μὲν ἡ Ἀραβικὴ ἄλυσις μέλαινα καὶ κάθετος ἀνυψοῦται ἐκ δεξιῶν δὲ ἡ Ἰουδαϊκὴ ἥττον ὑψηλὴ, πλέον ἄνιστος, ἀνθρακώδης καὶ οἰοεὶ ἀποτετειχισμένη. Ἀἱ κοιλάς μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀλύσεων περιεχομένη, λέγει ὁ Π. Λαορτὺ-Χατζῆς, παρέχει ἔδαφος ἱκανῶς ὅμοιον πρὸς πυθμένα θαλάσσης πρὸ πολλοῦ ἡρώδ. Δὲν διακρίνει τις ἢ λεπτά τινα δένδρα. Ἐρείπια δὲ πύργων καὶ ἐπαύλειων ἀναφαίνονται μακρόθεν.

Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἰορδάνης κατὰ τὴν εἰσροήν του εἰς τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν διερχόμενος ἔδαφος ἰλυώδες, μεταβάλλει φυσιογνωμίαν καὶ χροιάν. Φαίνεται ὅτι ἄκων αὐρεὶ πρὸς τὴν ἀκίνητον λίμνην ὕδατα κίτρινα καὶ βραδέα. Αἱ δὲ ὄχθαι τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης εἰσὶν ἐπίπεδοι μὲν πρὸς ἀνατολὰς καὶ δυσμὰς, ὑψιτενῇ δὲ ὄρῃ περικυκλοῦσιν αὐτὴν ἀπὸ βορρᾶ καὶ νότου. Τῶν ὀρέων δὲ τούτων διὰ φοβεροῦ χάσματος διατετμημένων, φαίνονται αἱ ἐξ ἐρυθροῦ ἄμμολθου ἐπιβολαί, ἐφ' ὧν ἐπεκτείνεται στῶμα παχὺ συμπέκτου τιτάνου ὑπὸ χαλικοδῶν τμημάτων διακεκομμένης. Ἐκπλήττεται δὲ τις μὴ εὗρίσκων κρατῆρα, ἐνῶ ἄλλως πᾶν ἐν τῇ δεδονημένῃ ταύτῃ χωροθεσίᾳ εἰσαγγέλλει τὴν ἐνέργειαν τοῦ πυρός, τὴν σφοδρὰν καὶ βιαίαν πάλιν τῶν δύο στοιχείων τοῦ Ποσειδωνίου καὶ τοῦ Πλουτωνίου, αἵτινα κατὰ τοὺς γεωλογικοὺς χρόνους ἤρσαν περὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ κόσμου. Καὶ ἤθελέ τις εἰπεῖ ὅτι ἐνταῦθα αἱ δύο ἀνταγωνίστριαi δυνάμεις ἐξηντλήθησαν, ὅτι ἐξ ἴσου ἀπώλεσαν τὴν αὐτοδύναμον ἐνέργειάν